

A hólyag

A hólyag az a gyűjtőtartály, amelyben a vese által kiválasztott anyagok vizelet formájában várják, hogy elhagyhassák a testet. A vizeletmennyiség növekedésével keletkező nyomás bizonyos idő után arra kényszerít bennünket, hogy a vizelettől megszabaduljunk, s így megkönnyebbülünk. Mindannyian tapasztalatból tudjuk azonban, hogy a vizelet nyomása gyakran feltűnően összefügg bizonyos szituációkkal. Ezek mindig olyan helyzetek, amelyekben pszichés nyomás alatt állunk, legyen az vizsga, terápia vagy bármilyen hasonló, várakozási félelmekkel vagy más stresszel terhelt helyzet. A pszichésen átélt nyomást hólyagunkba toljuk át, s itt testi nyomásként, feszítésként érzékeljük.

A nyomás mindig arra készíti bennünket, hogy elengedjük magunkat, ellazuljunk. Ha ez pszichésen nem sikerül, a testnek, a hólyagnak kell átengednünk a dolgot. Valójában e kerülő úton világosodik meg számunkra, mennyire nyomasztó egy bizonyos helyzet, milyen fájdalmas lehet, ha nem tudjuk elengedni magunkat, s milyen felszabadító, ha mégis megtesszük ezt. A szomatizáció továbbá azt is lehetővé teszi, hogy a passzívan érzékelt nyomást aktív nyomássá változtassuk át, hiszen azzal az indokkal, hogy ki kell mennünk, majdnem minden szituációt megszakíthatunk, manipulálhatunk. Akinek ki kell mennie, nyomás alatt áll, s ugyanakkor nyomást gyakorol másokra – ezt mind a tanulók, mind a páciensek tudják, s e fegyverrel tudattalanul ugyan, de céltudatosan élnek.

A tünet és a hatalomgyakorlás közötti világos összefüggés más betegségek tüneteinél sem játszik alábecsülhető szerepet. Minden beteg hajlamos tüneteit hatalmi eszközként felhasználni. Ezzel korunk egyik legjelentékenyebb tabuját érintjük. A hatalomgyakorlás az ember egyik alapproblémája. Amíg az embernek énye van, dominanciára, hatalma kiterjesztésére törekszik. Minden „...igen, de én azt akarom”-mal élünk dominanciára való törekvését fejezzük ki. Mivel azonban a hatalom időközben igen negatív színezetű fogalommmá vált, az emberek hatalmi igényeiket egyre inkább leplezni kényszerülnek. Viszonylag kevés az olyan ember, aki hatalmi igényeit nyilvánosan be meri vallani, meg meri élni. A többség elfojtott hatalmi vágyait kerülő úton próbálja megvalósítani. E célra manapság leginkább a betegség és a szociális gyengeség használható fel. E két állapot a leleplezéstől viszonylag védett helyzetben van – mert általánosan elfogadott és legalizált az a magyarázati modell, amely e két állapot esetén a bűnösséget a funkcionális folyamatokra, illetve a környező világra vetíti.

Mivel a betegség és a szociális elesettség síkját hatalmi stratégiájában többé-kevésbé majdnem mindenki felhasználja, senki sem érdekelt annak leleplezésében, a közvélemény is mély felháborodással visszautasít minden erre irányuló kísérletet. Világunk zsarolható a betegséggel és a halállal. A betegség árán majd mindig elérjük azt, amit nélküle nem kapnánk meg: odafordulást, részvétet, pénzt, szabad időt, segítséget és a mások feletti ellenőrzést. A betegség másodlagos nyeresége, ami a tünet hatalmi eszközként való bevetésével keletkezik, gyakran akadályozza a gyógyulást.

Jól követhető a „tünet mint hatalomkinyilvánítás” témája az ágybavizelésnél is. Ha egy gyermek olyan erős (szülői, iskolai) nyomás alatt áll nappal, hogy attól nem tud megszabadulni és saját igényeit nem tudja képviselni, akkor az éjszakai ágybavizelés egyszerre több problémát old meg: az átélt nyomásra válaszként megvalósítja az elengedést, s egyidejűleg olyan alkalmat teremt, melyben a máskor oly hatalmas szülők tehetetlenségre vannak kárhóztatva. A tüneten keresztül a gyermek bizton leplezve adhatja vissza mindazt a nyomást, mely napközben nehezedik rá. Másrészt nem hagyhatjuk figyelmen kívül az ágybavizelés és a sírás kapcsolatát sem. Mindkettő egy belső nyomástól történő megszabadulás, kisülés, tehermentesítés. Az ágybavizelést ezért „altesti sírás”-nak is nevezhetjük.

A többi hólyagtünet is az eddig elemzett témákat érinti. A vizeléskor fellépő égő érzés egyértelműen jelzi, milyen fájdalmas a szabadulás a páciens számára. Ha a betegnek gyakori vizelési ingere van, de közben semmit vagy igen kevés vizeletet választ ki, az azt jelzi, hogy még az erős nyomás ellenére is teljességgel képtelen elengedni magát. Mindezen tüneteknél fontos volna figyelembe vennünk, hogy azok az anyagok, illetve témák, amelyekről szabadulnunk kellene, elavultak, idejét múltak, már csak nehezékek az életünkben.

A hólyag megbetegedései

A hólyag megbetegedései a következő kérdéseket vetik fel:

1. Melyek azok az életterületek, amelyekhez ragaszkodom, bár már rég eljárt felettük az idő, s csak „kiválasztódásra” várnak?
 2. Milyen szituációkban helyezem saját magamat nyomás alá, hogy aztán azt másra projiciáljam? (Vizsga, főnök.)
 3. Melyek azok az elhasznált témák, melyektől szabadulnom kellene?
 4. Mi az, ami sírásra késztet?
-

Thorwald Dethlefsen – Rüdiger Dahlke: Út a teljességhez – részlet/